

Man kan snakke fra nu af og til næste jul om struktur og alt muligt, men hvis man ikke er klar til den politiske kamp, der handler om, at der også skal kroner på, kommer vi ikke ret mange steder.

Jeg skal starte med at sige fra hr. Ole Sohn, at SF støtter forslaget. Så er det sagt.

Så vil jeg godt sige til hr. Vesselbo, at når jeg var i tvivl om, hvorvidt jeg ville diskutere på det niveau, så var det, fordi det at fremstille 1990'ernes kulturpolitik på den måde, som hr. Eyvind Vesselbo gjorde det, jo er en misvisende fremstilling.

I løbet af 1990'erne blev kulturbevillingerne samlet set hævet med 50 pct. – hævet med 50 pct. – og det kan hr. Eyvind Vesselbo gå tilbage i finanslovpstillingerne og se faktisk er korrekt. Så det kulturimage, Socialdemokratiet har, har vi ikke nogen problemer med.

Vi mener sådan set, at vi har levet op til og stadig væk lever op til det, vi føler at vi skal leve op til, at skabe nogle rammer, så dansk kulturliv kan udfolde sig og udvikle sig. Det var jo ikke lige præcis det, den nye regering satte i gang for et par år siden med massive besparelser, ikke mindst på vækstlaget.

Men det er jo sådan set ikke det, forslaget handler om. For at gøre det helt klart, så handler det her forslag om økonomi. Det handler – sådan helt ind til benet – om at hæve det tilskud, staten giver pr. tilskuer, med 45 kr., sådan at beløbet kommer lidt højere op for at gøre DST-teatrene modstandsdygtige over for de udfordringer, der er i det storkøbenhavnske område, og for til at sikre en mangfoldighed i kulturlandskabet.

Det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Vesselbo siger, at der er forskellige tilskudstyper til forskellige teatre. Ja, men DST-teatrene og landsdelsteatrene er faktisk set med mine øjne sammenlignelige størrelser. Det er DST-teatrene og storbyteatre og egnsteatre jo ikke, eller børneteatre for den sags skyld, og der er det klart, at der skal man dosere tilskuddene efter den teatertype, det nu drejer sig om. Men med hensyn til repertoire, produktion og driftsudgifter kan man i hvert fald godt sige, at det er nogenlunde sammenlignelige størrelser, og det er derfor, vi siger, at landsdelsteatrene ikke får for meget, det er DST-scenerne, der får for lidt.

Fru Louise Frevert harcelerede meget over det og sagde, at vi bare tror, at jo flere penge, jo bedre. Jeg har nu indtryk af, at hvad angår det, som fru Louise Frevert selv slås for, nemlig fru

Louise Freverts hjerte barn moderne dans, kommer der jo også penge på bordet, der skal penge på bordet, og så kommer der faktisk også noget ud af det. Så det hænger altså sammen det med penge, det med politisk vilje og så det, man får ud af det.

Så vil jeg godt sige til hr. Naser Khader fra Det Radikale Venstre, at jeg tror, at vi kan få en god diskussion i Folketingets Kulturudvalg om dette, for forslaget her handler jo faktisk om at bringe DST-teatrene frem til en landsdelsscenesstatus.

Det mener vi faktisk er en rimelig målsætning, uanset hvordan strukturreformen nu falder ud. Det er jo lidt for tidligt at tage den diskussion, og jeg skal komme tilbage til, hvad vi mener om det. Men uanset strukturforandringer er der jo en dagligdag uden for det her hus på landets teatre og altså også DST-teatrene, som skal fungere her og nu, og som i det store og hele også fungerer. At de er økonomisk presset, er der ingen der kan være i tvivl om, men vi er enige i, at det er den vej, man skal gå.

Kl. 20.05

Til hr. Søndergaard og fru Bodil Kornbek vil jeg sige tak for støtten og give et tilsagn om, at vi i hvert fald også har det ønske at få en bredere teaterpolitisk diskussion.

Det startede jo egentlig så godt, jeg sige til ministeren, dér for et års tid siden; der kom et udspil fra regeringen, og alt var til diskussion. Jeg er sikker på, at det også var intentionen, men vi kan vel godt sige sådan med en vis ærlighed, at det ikke kom til gå helt sådan, fordi det kom lidt for meget drypvis.

Derfor vil jeg godt komme med en opfordring til kulturministeren om i en eller anden form, på en eller anden måde at få diskuteret teaterlivet sådan helt bredt i alle dets facetter. Det får vi under alle omstændigheder brug for i strukturdebatten.

Den vil jeg godt komme med en bemærkning om og sige, at Socialdemokratiet er lodret imod at kommunalisere de store teatre. Vi tror ikke, at vi får bedre teatre ud af det. Vi har den opfattelse, at vi også har et nationalt ansvar, og vores ansvar handler om at give nogle rammer for dansk teaterliv, så de ikke på en meget behård måde kommer i diskussion eller i kamp, prioriteringskamp, udeomkring med ældres sygepleje, med små handicapgruppers forhold, børn i daginstitutioner, og hvad det nu kan være.

Vi tror, det er utrolig vigtigt i et lille land, som vi jo har ansvar for, at vi sikrer nogle rammer for